

EL VEGUER

A Catalunya una de les coses que més trobem a mancar i que hauria d'ésser posat a la pràctica, és l'establiment dels Veguers a les nou Vegueries de Catalunya. Hom dirà que no són aquests moments prou oportuns per a aquests nomenaments. Però, el que a nosaltres ens interessa és l'existència real, no al paper, d'aquest càrrec, en l'estructura política - administrativa del nostre país.

El càrrec de Veguer tindrà una competència més o menys limitada per les actuals circumstàncies, però la seva funció essencial, la seva permanència en la capital de la Vegueria, d'organisme que forçosament a l'entorn d'ell hauria de crear-se, la coordinació de tots els serveis i necessitats de cada vegueria, supera a bastament els inconvenients de l'actual limitació de funcions. Per altra part es donaria lloc a unificar determinats serveis dependents de la Generalitat de Catalunya, que tot mantenint la seva autonomia pròpia tingués la unitat necessària per a la seva millor eficiència en profit dels catalans de cada Regió.

Avui és una viva realitat l'establiment a cada vegueria de Delegacions de Finances, Transports, Governació, Proveïments i Agricultura; en manquen d'altres, principalment Treball, que encara manté l'arcaica organització «provincial», però tot plegat formen una organització pràctica de les necessitats geogràfiques de la Catalunya nacional. I manca evidentment l'òrgan de cohesió, l'expressió jurídica d'aquestes realitats geogràfiques, el Veguer, que avui, però, tindrà unes possibilitats que en la pau hauran d'ésser augmentades.

La visió política nostra, és la de què és necessari el nomenament dels susdits Veguers, no pel senzill acte d'exaltar a l'esmentat càrrec a nou ciutadans, sinó perquè amb aquest nomenament es crea l'òrgan, expressió viva, de la realitat nacional. Les nostres llibertats han d'ésser plasmades sempre que es pugui en la pràctica de la vida quotidiana. Els neguits de les comarques, la descentralització de serveis que comporta l'establiment del Veguer, són coses a tenir en compte. Però, el costum que retorna, és quelcom més que una teoria nacionalista més o menys radical. Les coses vives, arrapades a la terra, costen molt més de caure. Establir tot allò que l'autonomia ens permet i fem-la necessitat, carn viva, del nostre poble.

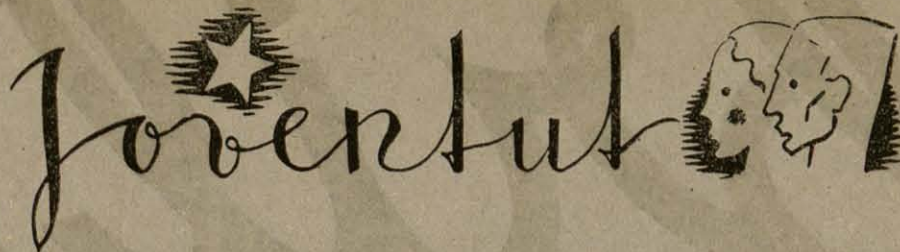
FRANCESC PADRÓS

tenen dues pàtries: la que els ha infantat i la nostra —, els que puguin tornar a les seves pàtries, seran l'acusació viva i palpitant per als governants, dels crims que amb la seva indiferent inhumanitat han causat als fills de la seva pròpia terra, als ciutadans que ells primer que ningú estan obligats a defensar de tot mal i perjudici.

Passaven cantant, els ulls ben oberts, volent-se emportar de Catalunya, de la Pàtria nova que els acollí i ha acomiadat amorosa com cap, la puresa del seu espai, la resplendor del seu sol, l'esclat de la seva llum, la verdor dels seus camps, el trepidar de les seves fàbriques, la germanor dels seus ciutadans i l'orgull de la seva senyera!

Passaven cantant cançons de les seves terres; potser, junt amb els fillets menuts, o amb les esposes joves, o amb les promeses amoroses, o amb les mares velles, les cantaven en hores lluminoses de felicitat; cantaven, i per damunt dels cants se'n aixecava un altre que els lliga a tots: «Bon cop de falç». I com una al·legoria al que són i han estat els nostres internacionals: «Que tremoli l'enemic...»

Després, quan aquests homes nostres de les columnes internacionals arribaran

Després de la marxa dels voluntaris de la República

La República ha acomiadat aquesta darrera setmana els voluntaris que venien defensant des dels seus rengles la democràcia contra el feix que es parapeta a les trinxeres enemigues.

Amb aquest motiu, Catalunya ha vist cut hores d'emoció intensa i vertadera. Als ulls dels que marxaven hem vist espurnejar llàgrimes de recança, de tristesa.

Per aquests decidits paladins de la llibertat era molt trist, violentíssim, abandonar la terra simbòlica que xopada amb la seva sang i defensada amb el seu coratge, encarnava la resistència de l'home conscient a acceptar un jou.

Els nostres ulls també s'han humitejat. Les nostres llàgrimes, però, eren llàgrimes d'agraïment i de recança.

Quan desfilaven pels nostres carrers, aquests homes de cara ferrenya i cor noble, recordàvem que eren ells aquells que vinguts pel seu lliure impuls, obeint solament la seva voluntat, procedents dels llocs més apartats, assaonaven la mateixa terra que ha recollit la sang catalana amb la seva que procedeix dels llocs més apartats i de les races més distintes en defensa de la democràcia, que en ésser atacada a casa nostra era també atacada a la resta de la Humanitat. I, recordàvem, que amb una braó que rivalitzava en intensitat al dels fills de la terra atacada, ells defensaven la posició, el baluard que el comandament republicà havia confiat al seu entusiasme.

Els internacionals que marxaven eren aquells homes generosos, que amb llengua diferent, però que amb la mateixa intensitat nostra havien cridat en el moment àlgid el nostre lema: «Democràcia!»

UN ANTECEDENT DEL 1714

Tothom sap que en el 1714, Catalunya arribava a la fita d'una decadència iniciada molt temps enrera.

I efectivament, podem considerar el gloriós 11 de setembre — que per tots els catalans personifica la dignitat de la seva Pàtria — com el darrer accident d'una colla d'esdeveniments que motivaren la nostra mort; que forjaren, allí on hi havia hagut un poble poderós, una pobre regió ignorada.

Catalunya és ferida mortalment molt abans de la guerra de la Successió.

Amb la mort de Martí l'Humà es planteja, a la nostra terra, el problema de la successió del rei mort del qual depèn el nostre futur. ¿Qui succeirà el monarca difunt? ¿Qui ocuparà amb dignitat el lloc de primer ciutadà d'un poble veritablement democràtic en el que el monarca era considerat com un director, un orientador, de la multitud? ¿Existeix un altre home capaç de substituir aquest home coneixedor profund

Avui, camí ja de la terra que abandonaren per a venir a viure amb nosaltres la tràgica epopeia que endola les nostres viles, la seva tristesa va acompanyada d'una ràbia profunda, sorda, que ens fa mal també a nosaltres.

Els havien vingut pel seu propi impuls, obeint la seva voluntat sobirana. Per haver nascut lluny de les nostres fronteres es veuen obligats a abandonar la contesa, que decideix també el seu futur.

A la zona franquista mentrestant continuen vivint aquells automates portats a morir sense glòria, la missió dels quals és anar martiritzant la Ibèria desolada...

Sols una circumstància ens fa acceptar aquesta nova enredada de Franco amb el somriure de superioritat als llavis.

Ara — lluny de nosaltres els amics que ens ajudaven i ens enfortien — el feix no pot continuar la seva mentidera campanya de propaganda.

¿Com explicarà després de la marxa dels únics voluntaris que lluitaven a Ibèria, els seus fracassos persistents?

¿Com disculparà davant el món desconcertat pel nostre coratge la seva incapacitat?

Catalunya, en canvi, podrà continuar al seu lloc, lluitant com ve fent-ho fins el moment per l'estabilització de la llibertat i de la democràcia. Barrant-li el pas que condueix a la fita que no podrà assolir i que en la seva follia el feix atribueix a una hegemonia russa que nosaltres encara no coneixem.

Dient el que sempre hem dit:

La victòria s'acosta: Aviat haurem assolit per tots els pobles la llibertat desitjada.

poble que estima perquè l'ha viscut i el coneix.

L'altre té per missió facilitar interessos dinàstics de països forans.

De la lluita aparentment fàcil, i en veritat cruel, neix la decadència catalana.

Gràcies a un orador prestigiós, en Vicenç Ferrer, damunt el dret del comte d'Urgell predomina les pretensions del d'Antequera, que, finalment, és proclamat rei de la confederació.

I la lluita entaulada a la cambra mortuària del darrer rei català, el 1410, acaba amb la rendició del darrer baluard del malaurat Jaume el 1413: Balaguer, després d'un setge dur, durant el qual prova el tremp moltes vegades proclamat de l'ànima catalana, es rendeix al foraster que per primera vegada menarà els nostres destins.

Aquesta setmana, s'escau la data de la commemoració d'aquest fet.

El català, sempre amatent a homenatjar i agrair als seus herois els sacrificis fets en holocaust de la Pàtria, té una vegada més ocasió d'inclinar-se enfront d'aquells homes que com el 1517, 1714 i el 1936 i tantes d'altres vegades, s'aixecaven a foragitar els estrangers que volien marcar damunt el nostre sistema particular de govern, la seva voluntat de reis absoluts i de dictadors intolerables.

Nosaltres, els nacionalistes, els que anhelem el retorn de la data en la que novament serem nosaltres els que marcarem els destins, de la nostra vida, en la commemoració d'aquesta data tenim ocasió per a proclamar novament la nostra fe entusiasta en el triomf de les armes republicanes que avui estan defensant el nostre ideal en el camp de batalla.

La nostra confiança és el producte de l'examen conscient de la nostra història.

Després d'aquell 1413, Catalunya féu patent el seu desig de llibertat amb la coneguda gesta dels consellers cap de l'Ajuntament de Barcelona, Fivaller; amb els incidents de la guerra dels Remenses; al defensar el Príncep Carles de Viana; amb el Corpus de Sang i darrerament amb més decisió que mai, en el més difícil dels seus moments, el 1714.

I quan hom pensava haver-la ofegat per complet amb la llosa de plom que posà al seu damunt, Catalunya torna a sorgir poderosa i decidida, inicia la seva ascendència i aconsegueix la plenitud intel·lectual en un període accelerat, per a continuar lluitant per la perduda llibertat material.

Ara, es troba en aquest moment capital. Després del 6 d'octubre i del 19 de juliol, perfectament orientada, sense vacillar, camina vers la fita dels seus esforços.

Nosaltres, optimistes sempre, quan en la lluita es juga l'avenç d'un pas vers el progrés, aquest cop coneixem el tremp d'acer del poble que vol avançar.

El coneixem perquè és el nostre, perquè l'estimem i perquè ens sentim orgullosos de proclamar-ho. I per això estem més convençuts, més decidits que mai.

La nostra determinació és la determinació del poble català.

Avui, en plena evolució, la derrota és impossible. Catalunya aconseguirà en la guerra l'estabilització de la democràcia que necessita com a base de la seva llibertat. — LLUM VALLS.

Comanda de subscripció al setmanari ABRIL

En que viu
a carrer
núm. pis, es subscriu al setmanari ABRIL per la
quantitat de pessetes trimestre.

Signatura

ANTÒNIA ABELLÓ